

ת"פ 2529/11 - מדינת ישראל נגד א' ב'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-11-2529 מדינת ישראל נ' ב'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נורית פרחי
נגד
א' ב'
ע"י ב"כ עו"ד שלומית רובין יש'
הנאשמים

הכרעת דין

1. הנאם והמתלוונת י' ו' (להלן: "המתלוונת") היי, במועד הרלוונטי לכתב האישום, בני זוג והתגוררו, יחד עם בנה בן ה-10 של המתלוונת מנישואים קודמים, בדירה ברח' ***** ***** (להלן: "הדירה").

על פי הנטען, בעבודות כתוב האישום, בתאריך 17.7.11 סמוך לשעה 22:50, על רקע ויכוח על חוב כספי תקף הנאם בדירה את המתלוונת, בכר שփר עליה, באמצעות קומקום שהחזיק בידו, מים חמימים שרתו אך מספר דקות קודם לכך ובהמשך דחף אותה.

בתגובה למשאו, על פי הנטען, ולאחר שחסם את דרכה, דחפה המתלוונת בחזרה את הנאם במטרה לצאת מהמטבח.

על כל אלה מואשם הנאם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירות תקיפה סתם של בן זוג, על פי סעיף 379 + 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאם, באמצעות ב"כ, בכר שתקף את המתלוונת. לטענותו המתלוונת תקפה אותו ואיימה עליו, אך לא היה זה בתגובה להתנהגותו כלפייה.

לאחר שמייעת עדויות המתלוונת והנאשם מתברר שגדר המחלקה מצומצם.

אין חולק כי בתאריך האירוע, לאחר שהנאשם חזר שני ממקום עבודתו, התגלה ביןו לבין המתלוונת ויכוח עր מלואה בנסיבות הדדיות, על רקע סכסוך ביניהם בענייני כספים.

אין גם חולק כי במהלך הויוכח שפרק הנאשם מים מתווך הקומקום במטבח וכי המתלוונת דחפה ושרטה את הנאשם.

השאלות שבמחלקת הנו: האם שפרק הנאשם את המים מהקומקום על גופו של המתלוונת, כתעניטה או על גופו ולחילופין על הרצפה, כתעניטה, והאם חסם הנאשם בגופו את דרכה של המתלוונת, בפתח מרפסת השירות הצמודה למטבח, מה שהוביל אותה, בתגובה, לדחוף ולשרוט אותו על מנת לצאת.

4. על השאלות השניות במחלוקת עומדות לפני שתי גרסאות סותרות זו של המתלוונת מזה וזה של הנאשם מזה והכרעה במחלוקת טיפול על פי אותן האמת שהתגלו במהלך המשפט, לאור התרשומי מהנהוגותם של הצדדים, בנסיבות המקירה, וסבירותן, הגיון ואמינותן של הגרסאות.

5. **המתלוונת** תיארה את האירוע בפשטות, ללא ניסיון לגמד ולהמעיט מחלוקת או להעצים את מעשיו של הנאשם.

על פי תיאורה הנאשם הגיע לדירה "מסטול מאד" וهم רבים "ממוש חזק" על קר וגמ על העניינים הכספיים שביניהם, כשהניהם צעקו זה על זה. באותה עת, לגרסתה, שהתה במרפסת הכביסה הצמודה למטבח, כשהנאשם לקח את הקומקום ושפרק שלוש פעמים על גופו את המים החמים "אבל לא רותחים" שהיו בתוכו, אשר פגעו בה "בכל אחת מהכפותם ובזה".

הנאשם, לדבריה, חסם את אפשרות יציאתה מהמקום, החזיק אותה בכתפייה ולא נתן לה לעבור, لكن, בניסיון לבסוף שרטה אותו כמה פעמים עד שזז, לקחה את בנה שהיה עד לכל האירוע, צעק ובכה, וברחה עמו החוצה.

שם התקשרה לחברתה, ששמעה ומספר הטלפון שלה היו מצויים בזיכרון הטלפון שלה, ביקשה ממנה להתקשר למשטרה והמתינה לבוא המשטרה בחוץ.

6. לעומת הגרסה המאפקת של המתלוונת שלא נמצא בה סתיירות או פרכות, רצופה גרסתו של **הנאשם**, כפי שנמסרה על ידי בית המשפט, בחקרתו במשטרה ולשוטרים בשטח, סתיירות ותמיונות הכל כפוי שיפורט להלן:

לשוטרי הסיוור, שהגיעו לדירה, סיפר הנאשם כי שפרק מים על עצמו, בתגובה לתקיפתו על ידי המתלוונת ששרטה ונשכה אותו, ולאחר שעמדה בסמוך אליו נשפכו המים גם על רגלה.

רס"ר תומר ביטרן רשם בדו"ח הפעולה, שערך סמור לאחר סיום האירוע, שכן ראה סימני שריטות על גופו של הנאשם, שמספר שהן נגרמו לו מידיו המתלוונת בעקבות ויכוח שהתפתח ביניהם, לאחר שהגיע מהעבודה ושתה. בדבריו ציין הנאשם כי לקח את הקומקום ואמר למתלוונת שאם היא רוצה שתשתפוך עליו את המים ולאור סיורבה שפרק על עצמו את המים מהקומקום ובגלל קרבתה אליו נשפכו המים על רגלה.

וכך נרשמה מפיו תגובתו לטענה שתקף את המתלוונת, בדו"ח המעוצר שערך **רשות אביב מדגר**, "היא נשכה אוטי ולא שפכתי עליה, שפכתי על עצמי וזה נשפר גם עליה ברגלים".

כבר בהמשך הלילה, במהלך חקירות המשטרה, שינה הנאשם את גרסתו, כשהלאחר שטען כי המתלוונת נשכה אותו ביד - והצביע על סימן אדום עגול לא מدامם על אמת יד שמאל בין המפרק לכף היד - וכן שרטה אותו - והראה שלושה סימני שריטות לא מدامמות תחת בית שח' שמאל - השיב לשאלת החוקר מדוע המתלוונת שרטה ונשכה אותו באופן הבא: "לא קרה כלום. דיברנו אני והוא הינו במטבח והוא התחלת לאיים עליי שתיקח סcin ותזכיר אותו ואחר כך תפסה קומקום ואמרה אני אשפוך עלייך מים חמימים אז לקחת קומקום שפכתי על הרצפה את הקומקום עם המים החמים שהייתה ריק שלא תשפוך עליי... לא שפכתי כלום שפכתי על הרצפה, לא שפכתי על אף אחד... רק שפכתי את המים החמים על הרצפה. לא שפכתי עליה וגם נתתי לה לעבור".

על פי גרסה זו, לא הוא לקח את הקומקום ושאל את המתלוונת אם היא רוצה לשפוך עליו מים, אלא המתלוונת היא שתפסה את הקומקום ואיימה עליו שתשפוך עליו מים חמימים, והוא בתגובה לקח ממנה את הקומקום ושפך את המים על הרצפה, כדי שהיא ריק ומתלוונת לא תוכל לשפוך את המים עליו, ולא על עצמו, כגרסתו הראשונה בפני שוטרי הסיוור.

גרסה דומה לזה שנמסרה על ידו לחוקר, מסר הנאשם גם בעדותו בבית המשפט, אלא שכאן כבר הוסיף שבזמן שאימאה עליו המתלוונת לדקור אותו החזקה סcin בידה וכך תיאר את שהתרחש בדירה, מרגע שהזר הביטה מעבודתו והתפתחה ביניהם היוכח "פה מילה ושם מילה, עצבים. היא התחלת עם מילים וקללות. הייתה לה ביד scin והיא התחלת לקל ברוסית "אדקור אותך". אמרתי לה "אם יש לך ביצים - קדימה". היה שם קומקום. היה אמרה שהיא תשפוך עליו מים. אמרתי שתשפוך, למה לדבר. אז לקחת קומקום שפכתי מים על הרצפה. היה התחלת לצעק והילד בא והתחילה גם לצעק. אחרי זה היה הזמינה משטרת".

בהמשך עדותו אמר: "היא לא הרימה את הסcin, אלא בזמן שהחזיקה את הסcin, אמרה מילים" וכשעומת עם גרסתו המשטרה שם אמר שהוא רק איימה שתחזק סcin השיב: "אני לא יודע למה במשטרה לא אמרתי שהיא החזיקה scin"

סביר הסתיירות בגרסאות הנאשם לא מסתויים בכך.

בעדותו בבית המשפט העלה לראשונה את הטענה שזמן היוכח ישב במטבח אכל ושתה, כשלגבי סדר האירועים מסר הפעם תיאור שונה מזה שמסר לשוטרי הסיוור שהגיעו לדירה ומספר כי המתלוונת דחפה עם הציפורנים וشرطא אותו לאחר שפכט את המים מהקומקום על הרצפה ולא לפנִי כן וחזר פעמי ושוב פעמי על כך שאינו זכר שהמתלוונת נשכה אותו, אף שהמתלוונת עומרה, בחקירה הנגדית, עם טענתו במשטרה, לפיה נשכה אותו, ובתשובה לשאלות באת כוחו איך נגרמו סימני הנשיכה על ידו השיבה: "יכול להיות ממש. זה הגע לו במצב שבו הוא היה".

ה הנאשם התבקש ע"י ב"כ המאמינה להסביר באיזה הקשר ומדוע המתלוונת שרטה אותו והשיב תשובה מיתتمמת

"למה? כשהיא יצא מהמטבח. לא שאלתי אותה למה היא עשתה את זה. אלה התוצאות שלה. אני לא יודע למה היא הגיבה ככה".

סביר"כ המשימה המשיכה לבקש את התקינותו להתנהגותה של המטלוננט, לאחר שהairoע ביניהם הסתיים, אך שהתקשרה למירינה והזעיקה משטרה, אם לא עשה כלום השיב: "היא הייתה בהיסטריה וגם הילד. היא יצא מהבית ואני לא יודע לאן היא הלכה. המשכתי לשבת במטבח ואחרי חצי שעה היא חזרה עם השוטרים. ש. למה שהיא תעליל עליו? ת. אני רואה כל בנאדם באותו רגע בכעס והוא יכול להגיד מילים לא במקום. אדם לא שולט בסיטואציה".

ויתהה השומע ויתמה, אם לא עשה לה כלום, ולהפך, רק המטלוננט היא זו שתקפה אותו ואיימה עליו, על מה ולמה היו המטלוננט ובנה היסטריים? בכך לא סיפק הנאש הסבר בגרסתו.

7. בגרסתו לא כפר הנאש רק במיחס לו בכתב האישום, אלא גם הכחיש שבגינו לתחנת המשטרה קיל את השוטרים שם וקרא לעברם "כלבים בני כלבים", זאת בנגדם לדברים שהעלה מפרק ערן קונו בדו"ח הפעולה רשם ובו תיאר ופירט את מצבו של הנאש, כפי שנמצא בהגינו לדירה ואת התנהגותו בהמשך בתחנת המשטרה: "לצין כי הנ"ל אדם גדול ממדים [...] בביטו ארטויו התנהג באגרסיביות ולא שיתף פעולה עם השוטרים, אך לאחר שהוסבר לו מספר פעמים הנ"ל התלווה לשוטרים, לצין כי ארטויו היה שיכור וקיל וגידף כל הזמן. נזק באזיזים והובא לתחנה, בתחנה המשיך ארטויו לקיל ואף לדפק את ראשו בשער הברזל ואני מצטט את דבריו: "אתם כלבים בני כלבים, אני דופק ראש בשער ומזין אתכם".

בהערכת אמרה זו, המועלית בדוח הפעולה, שהוגש בהסכם, אף שלא הואשם בגין כתב האישום, יש כדי להעיב על אמינות גרטסו בכללותה.

בדו"ח הפעולה בכלל ניתן למצוא אף חיזוק, גם אם לא ישיר אליו בעקיפין, לגרסתה של המטלוננט, הן ביחס לאגרסיביות שבבה התנהג הנאש כלפיו והן ביחס למימי גופו, שיש בהם כדי לתמוך בטענותה שחשפה כלואה למשה באותו חדרן הצמוד למטבח, כשהנאש לא מסוגל לה לocate ואוחז בכתפייה, וכפי שהיא הגדירה את יחס הכוחות ביניהם "אני 1.59 מ' והוא גבורה ממני ביותר מ-30 ס"מ", נתונים מהם ניתן היה להתרשם גם בבית המשפט מידי גופו של הנאש ומגובהו בהשוואה למימי גופה של המטלוננט.

8. חיזוק נוסף ניתן למצוא גם בעדותה של חברותה של המטלוננט גב' מרינה קריינוב, אליה פנתה הנאשمت, שעה שהייתה במצבה, כדי שתשיעק את המשטרה.

תיאורה, את מצבו של בנה הקטן של המטלוננט, את סערת הרגשות בה היה נתון כשלדבריה הוא היה בהיסטריה "בכה וביקש להציל את אמא שלו והוא לא רוצה להישאר יתום" ואת מצבה של המטלוננט שהתקשרה אליה ו"צעקה בטלפון וביקשה עזרה", מלמד על גודל הבלה שאחזה במטלוננט ובבנה כתוצאה מהתנהגותו של הנאש, בהלה, בה הייתה נתונה ואשר אליה התקיחס גם רס"ר תומר ביטן בדו"ח הפעולה רשם.

9. לסיכום, אני ערה לכך שראיות התביעה, ככל שהן מתייחסות לאירוע עצמו מובוססות על עדותה היחידה של המתלוונת, שכורכם של אירועי אלימות במשפחה מבוצעים, בדרך כלל, بد' אמות בitem של בני הזוג.

בחנתי בזיהירות את גרסתה של המתלוונת, שלא מצאתי לפkap באמינותה, כשהלא nisiota להעדים או להפריז במילויו נאשם, מחד גיסא, ומайдן גיסא לא nisiota להתנווע ממעשה או לגדם, משלא הכחישה את חלקה באירוע. הודהה שצעקה על הנאשם, שרבבה אותו ואף לא שלה את הטענה שנשכה וشرطו אותו, לדבריה, בתגובה לכך שעמד בדרכה וחסם את אפשרות יציאתה מהחדרון בו הייתה.

לגרסתה, כאמור לעיל, אף נמצאו חיזוקים חיוניים, אך בעיקר התרשםתי מהאופן בו הגיבה, כשהתיחסה בה ב"כ הנאשם שהוא משקרת, כשהשhiba בשקט וברגש "רק דבר אחד אומר. מה שאמרתי פה זהאמת... מה שאת אמרת זה לא ככה... אני לא משקרת ולא רוצה לשקר... אני לא רוצה שהוא יכנס לבית סורה. יש לו אמא. זה בן יחיד שלו והוא עוזר לה. הוא גור לידי ב*****. הוא עובד. יש לו עוד שני ילדים. הוא חייב לעזור להם ואני לא מסכימה שייכנס [לכלא - ה.ב.] אבל כן קיבל עונש... אמא שלו מבוגרת בת 86... אני כבר לא כועסת... הוא ממשمال ואני מימין ואנחנו נפרדנו גם. עבר זמן".

אל מול גרסתה הקוהרנטית וה邏輯ית של המתלוונת עומדת גרסתו של הנאשם, שכפי שפורט לעיל לקתה בחלוקת בחוסר סבירות ובחוסר היגיון פנימי ובחלקים אחרים ממנה הייתה מבולבלת, רצופה סתיות ופרוכות, בנסיבות שבמוקד המחלוקת, עד שלא ניתן היה לחתה בה כל אמון.

10. המסקנה העולה מכל האמור לעיל, שהמאמינה עמדה בנטול להוכיח את עובדות כתוב האישום, מעבר לכל ספק סביר, ומכך אני מרשים את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג, על פי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ד, 05 פברואר 2014, במעמד הצדדים